

---

## WIERNA

### SŁOWO WPROWADZAJĄCE

W ostatniej części rekolekcji patrzymy w przyszłość, na codzienne życie oblubienicy Chrystusa. Wyrażamy je słowem „wierna”. Chodzi przede wszystkim o wierność w miłości do Oblubieńca. Miłość ma być wierna, dziewicza, nienaruszona, nie skażona miłowaniem bożków lub miłowaniem kogokolwiek taką miłością, jaką się kocha oblubieńca.

Nasza życiowa droga jest podobna do wędrówki Izraelitów przez pustynię do ziemi obiecanej. Choć wokół nas tak wiele się dzieje i rzeczywistość nie wygląda na pustynię, to jednak pokusy, na jakie jesteśmy narażeni są te same, które przeżywał naród wybrany. Oblubienica Jezusa otrzymuje szczególny dar bliskości, dar konsekracji, dar zjednoczenia oblubieńczego, dzięki któremu może stać się czytelnym świadkiem wiernego trwania przy Panu także wtedy, gdy nie ma środków do życia, jak na pustyni, gdy przychodzi zmęczenie i pokusa zwątpienia w sens dalszej drogi, gdy pojawiają się spory i konflikty wśród tych, którzy razem wędrują.

Widzialnym znakiem obecności Pana w tym życiowym wędrowaniu jest biskup. On jest pasterzem i przewodnikiem spełniając swoją służbę także przez prezbiterów, którym powierza mniejsze wspólnoty w swojej diecezji. Dziewice konsekrowane należą w sensie duchowym do ścisłego grona współpracowników biskupa. Nie spełniają posługi pasterskiej jak kapłani, ale spełniają swoją własną służbę wnosząc w życie diecezji niezwykłą moc i skuteczność modlitwy oblubienicy. One wpatrując się w przykład Maryi, która wszystkim przewodzi w porządku wiary i miłości, są świadkami Kościoła Oblubienicy, który wiernie trwa w wierze wobec Oblubieńca i coraz bardziej Go miłuje.

To spojrzenie w przyszłość, pełne zaufania do wszechmocnego Boga, a także odwołujące się do wstawiennictwa Maryi i Świętych, przyczynia się do tego, że modlitwa wdzięczności za dar powołania i odnowienie swego oddania się Chrystusowi, staje się jeszcze bardziej owocne.